Wisdom in Pursuit of Wind

EG Eric Grossman

רש"י על קהלת א':א':ב'

(ב) **לְהֶלֶת.** עַל־שֵׁם שֶׁקְּהֵל חְכְמוֹת הַרְבֵּה... וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁהְיָה אוֹמֵר כָּל־דְבָרִיו בְהַקְהֵל: Rashi on Ecclesiastes 1:1:2

(2) **Kohelet.** [He was called Kohelet] because he gathered much wisdom... and some say that he would say all his words in public gathering = בַּהַקְהֵל.

מסכת סופרים י"ד:ג'

ברות ובשיר השירים באיכה ובמגלת אסתר צריך לומר על מקרא מגילה ואע"פ שכתובה בכתובים: Tractate Soferim 14:3

In the case of Ruth, Song of Songs, Lamentations, and Esther, it is necessary to say the benediction, 'Concerning the reading of the *Megillah*', although it is included in the Hagiographa.

מסכת סופרים י"ד:י"ח

בשיר השירים קורין אותו בלילי ימים טובים של [פסח]...רות במוצאי יום טוב ראשון של עצרת... Tractate Soferim 14:18

Song of Songs is read on the last nights of [Passover]... Ruth [is read] on the termination of the first day of Shavuot...

מלכים א ח':ב'-י"ג

I Kings 8:2-13

(ב) וַיִּּלְּהַלוּ אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּל־אֵישׁ יִשְׂרָאֵל בְּיֶרַח הָאֵתְנָים בָּחָג הְוּא הַחְּדֶשׁ השׁביעי:

(2) The entire body of Israel gathered before King Solomon at the Feast [of Booths], in the month of Ethanim—that is, the seventh month.

(יב) אָז אָמַר שְׁלֹמֶה יהוה אָמַׁר לִשְׁכֹּן בְּעַרְפֶּל: (יג) בָּנְה בָנֵיתִי בֵּית זְבֻל לֶךְ מָכְוֹן לִשִׁבִתִּךְּ עוֹלָמֵים:

(12) Then Solomon declared: " GOD has chosen To abide in a thick cloud:(13) I have now built for You A stately House, A place where You May dwell forever."

קהלת א':ב'

(ב) הֲבֶל הֲבָלִים אָמֵר לֹהֶּלֶת הֲבֵל הַבָלִים הַכִּל הֵבֵל: Ecclesiastes 1:2

(2) Hevel havalim!—said Koheleth— Hevel havalim! All is havel!

Breath/vapour

Vanity of vanities (KJV)

Utter futility! (NJPS)

"Meaningless! Meaningless!" (NIV)

Ephemeral

Absurd

Senseless

Fleeting

Illusory

Frustration Incomprehensible

קוהלת רבה א':ב'

(א)(ב) הֲבֶל הֲבָלִים אָמֵר לֹהֶלֶת הֲבֵל הַבָלִים הַכָּל הֱבֵל:

רַבִּי יְהוּדָה בְּרַבִּי סִימוֹן אָמַר: שִׁבְעָה הֲבָלִים שֶׁאָמַר לֹּהֶלֶת כְּנָגֶד שִׁבְעָה יְמֵי בִרֵאשִׁית.

Kohelet Rabbah 1:2

(1) "Vanity of vanities, said Kohelet; vanity of vanities, everything is vanity" (Ecclesiastes 1:2).

Rabbi Yehuda ben Rabbi Simon said: The seven vanities that Kohelet mentioned correspond to the seven days of Creation.

בראשית א'-ב'

(א)בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהֵים אֵת הַשְּׁמַיִם וֹאָת הָאֶרֶץ: (ב) וְהָאָרֶץ הְיְתָה תֹּהוּ וְבֹּהוּ וְחְשֶׁךְ עַל־פְּנֵי תְהְוֹם וְרְוּחַ אֱלֹהִים מְל־פְּנֵי תְהְוֹם וְרְוּחַ אֱלֹהִים מְל־פְּנֵי הַמְּיִם: (ג) וַיִּאֹמֶר אֱלֹהִים יְהִי אָוֹר וַיְהִי־אְוֹר: (ד) וַיְּרְא אֱלֹהָים אֶלֹהָים אֶת־הָאְוֹר כִּי־טֵוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים אֶלֹהִים וֹלְאוֹר וֹבִין הַחְשֶׁךְ: (ה) וַיִּקְרָא לֵיְלָה אֱלֹהִים וְלָחוֹשֶׁךְ קַרְא לֵיְלָה וְיִהִי־בְּקֶר יְוֹם אֶחֶד: {פּ}(ו) וַיְּאֹמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתְוֹדְ הַמְּיִם וְיָהִי־בְּקֶר יְוֹם אֶחֶד: {פּ}(ו) וִיִּעִשֹּׁ וְיִהִי מַבְּלִּיל בֵּין מֵיִם לְמֵיִם: (ז) וַיִּעַשֹּׂ
וֹיהֵי מַבְלִּיל בֵּין מֵיִם לְמֵיִם: (ז) וַיַּעַשֹׂ

Genesis 1-2

(1) When God began to create heaven and earth— (2) the earth being unformed and void, with darkness over the surface of the deep and a wind from God sweeping over the water— (3)God said, "Let there be light"; and there was light. (4) God saw that the light was good, and God separated the light from the darkness. (5) God called the light Day and called the darkness Night. And there was evening and there was morning, a first day. (6) God said, "Let there be an expanse in the midst of the water, that it may separate water from

אֱלֹהִים אֶת־הַרַקִּיעָ וַיָּבְדָּל בֵּין הַמַּׂיִם אַשֶׁר מְתַּחַת לַרָלִּיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֵׁר מַעַל לָרָקֵיעַ וַיִהִי־כֵן: (ח) וַיִּקְרָא אֱלֹהֵים לֶרָקִיעַ שָׁמָיִם וַיִהִי־עֵרֵב וַיִהִי־לְקֵר יְוֹם שַׁנֵי: {פ}(ט) וַיִּאֹמֶר אֱלֹהִים יְקַוֹּוּ הַמַּיִם מַתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֱל־מַקוֹם אֶחָד וְתַרָאֵה ּהַיַּבְּשָׁה וַיִהִי־כֵן: (י) וַיִּקְרָא אֱלֹהֵים ו לַיַּבַּשָׁה אֵבץ וּלִמְקְוָה הַמַּיִם קְרָא יַמֶּים וַיָּאמֶר אֱלֹהֶים כִּי־טָוֹב: (יא) וַיָּאמֶר אֱלֹהָים תַּדְשֵׁא הָאָרֶץ דִּשָׁא עָשֶׂב מַזְרֵיעַ זָּרַע עֵץ פָּרָי עִשֵּה פָּרִי לְמִינוֹ אֲשֵׁר זַרְעוֹ־בְוֹ עַל־הַאָרֵץ וַיָהִי־כֵן: (יב) וַתּוֹצֵא הַאַּרֵץ יָרָשָׁא עֵשָׂב מַזְרֵיעַ זָּרַע לְמִינָּהוּ וְעֵץ עשה־פָּרֵי אֲשֵׁר זַרְעוֹ־בְוֹ לְמִינֵהוּ וַיַּרָא אַלהֵים כִּי־טָוֹב: (יג) וַיִהִי־עֵרַב וַיִהִי־בְּקֵר יִוֹם שָׁלִישֵׁי: {פּ}(יד) וַיְּאֹמֵר אֱלֹהִים יְהֵי מָאַרֹת בָּרָקֵיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְּדְּיל בֵּין הַיִּוֹם וּבֵין הַלַּיִלָה וְהָיָוּ לְאֹתֹת וּלְמְוֹעֲדִים וּלְיָמֶים וְשָׁנֵים: (טוֹ) וְהָיָוּ לְמְאוֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַּיִם לְהָאֵיר עַל־הָאָרֵץ וַיִהִי־כֵן: (טז) וַיַעשׁ אֵלהִים אַת־שָׁנֵי הַמְּאֹרָת הַגִּדֹלֵים אַת־הַמַּאָוֹר הַגַּדֹל לְמֵמְשֵׁלֶת הַיּוֹם וְאֵת־הַמָּאָוֹר הַקָּטוֹ לְמֵמְיַשֵׁלֵת הַלַּיִּלָה וְאֵת הַכּוֹכָבֵים: (יז) וַיְּהֵן אֹתֵם אֵלֹהִים

water." (7) God made the expanse, and it separated the water which was below the expanse from the water which was above the expanse. And it was so. (8) God called the expanse Sky. And there was evening and there was morning, a second day. (9) God said, "Let the water below the sky be gathered into one area, that the dry land may appear." And it was so. (10) God called the dry land Earth and called the gathering of waters Seas. And God saw that this was good. (11) And God said, "Let the earth sprout vegetation: seed-bearing plants, fruit trees of every kind on earth that bear fruit with the seed in it." And it was so. (12) The earth brought forth vegetation: seed-bearing plants of every kind, and trees of every kind bearing fruit with the seed in it. And God saw that this was good. (13) And there was evening and there was morning, a third day. (14) God said, "Let there be lights in the expanse of the sky to separate day from night; they shall serve as signs for the set times —the days and the years; (15) and they shall serve as lights in the expanse of the sky to shine upon the earth." And it was so. (16) God made the two great lights, the greater light to dominate the day

(חי) :בְּרָקִיעַ הַשָּׁמָיִם לְהָאֵיר עַל־הָאַרֵץ: וְלִמְשׁלֹ בַּיִּוֹם וּבַלַּיְלָה וְלְהַבְּהִיל בֵּין הָאְוֹר וֹבֵין הַחְשֶׁךְ וַיַּרָא אֱלֹהֵים כִּי־טָוֹב: (יט) וַיִהִי־צֵרֶב וַיִהִי־בְּקֵר יְוֹם רְבִיעֵי: {פּ}(כ) וַיָּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצִוּ הַמַּׂיִם שֵׁרֵץ וֵפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יִעוֹפֶף עַל־הָאָָרץ עַל־פָּגֵי רְקִיעַ הַשָּׁמֶיִם: (כא) וַיִּבְרֶא אֱלֹהִים אֱת־הַתַּנִּינֵם הַגִּדֹלֵים וִאֵת כָּל־גֵפֶשׁ הַחַיֶּה ו הֶרֹלֶּשֶׁת אָשֶׁר שֶׁרָצוּ הַמַּׁיִם לְמֶינָהֶם וְאֵּת כַּל־עִוֹף (כב) לְמִינֶׁהוּ וַיַּרָא אֱלֹהֵים כִּי־טָוֹב: וַיָבַרְדְּ אֹתֵם אֱלֹהֵים לֵאמָר פָּרְוּ וּרְבֹוּ וּמְלָאָוּ אָת־הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהַעִּוֹף יֵרֶב בַּאַרץ: (כג) וַיִהִי־עֵרב וַיִהִי־בָּקַר יִוֹם חַמִישֵׁי: {פ}(כד) וַיָּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הַאָּרֵץ גַפָּשׁ חַיָּהֹ לְמִינָה בְּהֶמֶה וַרֵמְשׁ וְחַיִתוֹ־אֵרֵץ לְמִינָה וַיִהִי־כֵן: (כה) וַיַּעֲשׂ אַלהִים אַת־חַיַּת הַאָּרֵץ לִמִינָה וָאֶת־הַבָּהֶמָה לְמִינָה וְאֵת כַּל־רֵמֵשׂ הַאַדָמָה לִמִינֶהוּ וַיַּרָא אֱלֹהֵים כִּי־טָוֹב: (כו) וַיִּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדֵם בִּצַּלְמֵנוּ פָּדָמוּתָנוּ וְיָרָדוּ בְדָגַת הַיַּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הַאָּבץ וּבָכָל־הָרֵמֵשׁ הָרֹמֵשׁ עַל־הָאָרֵץ: (כז) וַיִּבַרָא אֱלֹהֵים וּ אֶת־הַאָּדַם בְּצַּלְמוֹ

and the lesser light to dominate the night, and the stars. (17) And God set them in the expanse of the sky to shine upon the earth, (18) to dominate the day and the night, and to separate light from darkness. And God saw that this was good. (19) And there was evening and there was morning, a fourth day. (20) God said, "Let the waters bring forth swarms of living creatures, and birds that fly above the earth across the expanse of the sky." (21) God created the great sea monsters, and all the living creatures of every kind that creep, which the waters brought forth in swarms, and all the winged birds of every kind. And God saw that this was good. (22) God blessed them, saying, "Be fertile and increase, fill the waters in the seas, and let the birds increase on the earth." (23) And there was evening and there was morning, a fifth day. (24) God said, "Let the earth bring forth every kind of living creature: cattle, creeping things, and wild beasts of every kind." And it was so. (25) God made wild beasts of every kind and cattle of every kind, and all kinds of creeping things of the earth. And God saw that this was good. (26) And God said, "Let us make humankind in our

בְּצֵלֶם אֱלֹהִים בְּרָא אֹתְוֹ זְכֶר וּנְקֵבֶה בְּרָא אֹתֶם: (כח) וַיִּבֶנֶךְ אֹתֶם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לְּהֶׁם אֱלֹהִים פְּרָוּ וּרְבֶּוּ וּמִלְאִוּ אָת־הָאֶנֶץ וְכִבְּשֻׁהְ וּרְדֹּוּ בִּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשְּׁמִׁים וּבְכָל־חַיֶּה הֵרֹמֶשֶׁת עַל־הָאֶנֶץ: (כט) וַיִּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה גַעַל־הְאֶנֶץ (כט) וַיִּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כְלֹ־הְאָנֶץ וְאַת־כְּלֹ־הָעֵץ אֲשֶׁר־בְּוֹ פְרִי־עֵץ זֹרֵע זְרַע לְכֶם יְהְיֶה לְאְכְלֶה: (ל) וְּלְכָל־חַיֵּת הְאָנֶץ וּלְכָל־לִיעוֹף לְאְכְלֶה: (ל) וְּלְכָל־חַיֵּת הְאָנֶץ וּלְכָל־לִיעוֹף לְאְכְלֶה: וֹלִי וֹ רוֹמֵשׁ עַל־הְאֹנֶץ אֲשֶׁר־בּוֹ נָפֶשׁ חַיְּה אֶת־כְּלֹ־יֶנֶק עֲשֶׂב לְאְכְלֶה וַיְהִי־בֵּן: (לא) וַיֵּרֶא אֱלֹהִים אֶת־כְּלֹ־אֲשֶׁר עְשָׂה וְהִנֵּה־טִוֹב מְאִֹד image, after our likeness. They shall rule the fish of the sea, the birds of the sky, the cattle, the whole earth, and all the creeping things that creep on earth." (27) And God created humankind in the divine image, creating it in the image of God— creating them male and female. (28) God blessed them and God said to them, "Be fertile and increase, fill the earth and master it; and rule the fish of the sea, the birds of the sky, and all the living things that creep on earth." (29) God said, "See, I give you every seedbearing plant that is upon all the earth, and every tree that has seed-bearing fruit; they shall be yours for food. (30) And to all the animals on land, to all the birds of the sky, and to everything that creeps on earth, in which there is the breath of life, [I give] all the green plants for food." And it was so. (31) And God saw all that had been made, and found it very good.

(טו) וַיַּקָּח יהוה אֱלֹהִים אֶת־הֶאָדֶם וַיַּנִּחָהוּ בְגַן־עֵּׁדֶן לְעָבִדֵה... (15) God יהוה settled placed the man in the garden of Eden, to work it...

(א) דָּבְרֵי לְהֶלֶת בֶּן־דָּוִֹד מֱלֶךְ בִּירוּשָׁלֶם: (ב)הַבֶּל הַבָּלִים אַמַר לְהַלֵּת הַבֵּל הַבַּלֵים הַבֶּל: (ג) מַה־יִּתְרָוֹן לֵאַדֵם בָּלָל־עַמַלוֹ שֵׁיַעַמְל הַחַת הַשֵּׁמֵשׁ: (ד) דָּוֹר הֹלֶךְ וְדָוֹר בָּא וְהָאָרֵץ לְעוֹלֵם עֹמֶדֶת: (ה) וְזָרֵח הַשֵּׁמֶשׁ וּבָא הַשָּׁמֶשׁ (ו) אַל־מִקוֹמֹו שׁוֹאֱף זוֹרֶחַ הְוּא שֵׁם: הוֹלֶךְ אֵל־דָּרוֹם וְסוֹבֵב אֵל־צַפָּוֹן סוֹבֵב ו סבב הולך הַלוּחַ וְעַל־סִבִיבֹתֵיו שֵׁב הַרְוּחַ: (ז) כַּל־הַנְּחַלִים הֹלְכֵים אֵל־הַיַּם וָהַיָּם אֵינֵנוּ מַלֵא אֵל־מִקוֹם שֵׁהַנְּחַלִים הֹלְלִים שַׁם הֶם שַׁבֵּים לַלֻכֵּת: (ח) בָּל־הַדָּבָרֵים יָגֵעִּים לא־יוּכֵל אֵישׁ לְדַבֵּר לא־תַשָּבַע עַין לְרָאוֹת וַלא־תַמַּלֵא אָזַן משׁמֹעֵ: (ט) מַה־שֵׁהַיָה הָוּא שֵׁיָהְיֵה ומה־שַנַעשה הוא שיַעשה ואין בָּל־חָדָשׁ הַּחַת הַשַּׁמִשׁ: (י) יֵשׁ דָּבֵר שׁיאֹמַר רָאַה־זֶה חָדֶשׁ הָוּא כְּבָר הָיָה לְעַלַמְים אֲשֵׁר הַיָה מִלְפַנֵנוּ: (יא) אֵין זָכְרָוֹן לַרָאשׁנֵים וְגָֹם לַאַחֲרֹנִים שֵׁיִהִיוּ לאריהנה לָהֶם זְכַּרוֹן עם שִיהִיוּ לָאַחֲרֹנָה: {פּ}(יב) אֲנִי לֹהֶׁלֶת הָיֶיתִי מֱלֶּדְ עַל־יִשְׂרָאֵל בִּירוּשְׁלָם: (יג) וְנְתַתִּי אֶת־לִבִּי

Ecclesiastes 1

(1) The words of Koheleth son of David, king in Jerusalem. (2) Utter futility! said Koheleth— Utter futility! All is futile! (3) What real value is there for a man In all the work he works beneath the sun? (4) One generation goes, another comes, But the earth remains the same forever. (5) The sun rises, and the sun sets— And glides back to where it rises. (6) Southward blowing, Turning northward, Ever turning blows the wind; On its rounds the wind returns. (7) All streams flow into the sea, Yet the sea is never full; To the place [from] which they flow The streams flow back again. (8) All such things are wearisome: No man can ever state them; The eye never has enough of seeing, Nor the ear enough of hearing. (9) Only that shall happen Which has happened, Only that occur Which has occurred; There is nothing new Beneath the sun! (10) Sometimes there is a phenomenon of which they say, "Look, this one is new!"—it occurred long since, in ages that went by before us. (11) The earlier ones are not remembered; so too those that will occur later will no more be remembered than those that will occur

לְּדְרָוֹשׁ וְלָתוּרֹ בַּחְכְמֶּה עֵל כְּל־אֲשֶׁר נַצְשֶׂה תַּחַת הַשְּׁמֵים הָוּא | עִנְיֵן רָע נְתְּן אֱלֹהֵים לִבְנִי הָאָדֶם לַצְנְוֹת בְּוֹ: (יד) רָאִיתִי אֶת־כְּל־הַמַּצְשִׁים שֻׁנַּצְשִׁי תַּחַת הַשְׁמֶשׁ וְהִנָּה הַכְּלֹ הָבֶל וּרְעִיּת רְוּחַ: (טו) מְעֻנֶּת לֹא־יוּכַל לִתְלֵן וְחֶסְרָוֹן לֹא־יוּכַל לְהִמְּנְוֹת: (טוֹ) דְּבַּרְתִּי אֲנֵי עִם־לִבִּי לְאָה הַרְבֵּה חְכְמָה וְהוֹסַפְתִּי חְכְמָה עֵל כְּל־אֲשֶׁר־הָיֶה לְפָנֵי עַל־יְרוּשְׁלֵח וְלִבֶּי רָאָה הַרְבֵּה חְכְמָה וְדַעַת הוֹלֵלְת וְשִׂכְלְוּת יְדֵּעְת חְכְמָה וְדַעַת הוֹלֵלְת וְשִׂכְלְוּת יִדְּעְתִי שָׁגַם־אֶה הְוֹא רַעְיִוֹן רְוּחַ: (יח) כֵּי בְּלָב חְכְמֶה הְוֹא רַעְיִוֹן רְוּחַ: (יח) כֵּי בְּלִב חְכְמֶה

at the very end. (12) I, Koheleth, was king in Jerusalem over Israel. (13) I set my mind to study and to probe with wisdom all that happens under the sun. —An unhappy business, that, which God gave men to be concerned with! (14) I observed all the happenings beneath the sun, and I found that all is futile and pursuit of wind: (15) A twisted thing that cannot be made straight, A lack that cannot be made good. (16) I said to myself: "Here I have grown richer and wiser than any that ruled before me over Jerusalem, and my mind has zealously absorbed wisdom and learning." (17) And so I set my mind to appraise wisdom and to appraise madness and folly. And I learned—that this too was pursuit of wind: (18) For as wisdom grows, vexation grows; To increase learning is to increase heartache.

בראשית ב'-ג'

(טו) וַיַּקֶּח יהוה אֱלֹהֵים אֶת־הֵאָדֶם וַיַּנְּחַהוּ בְגַן־עֵּדֶן לְעָבְדֶה וּלְשְׁמְרֵה: (טז) וַיְצֵוֹ יהוה אֱלֹהִים עַל־הֲאָדֶם לֵאמֶר מִכְּּל עֵץ־הַגָּן אָכָל תּאֹכֵל: (יז) וּמֵעִץ הַדַּעַת טִוֹב וָרָע לָא תֹאכֵל מִמֶּנוּ כִּי בְּיָוֹם אֲכִלְךְּ

Genesis 2-3

(15) God הוה settled the Human in the garden of Eden, to till it and tend it. (16) And God יהוה commanded the Human, saying, "Of every tree of the garden you are free to eat; (17) but as for the tree of knowledge of good and bad, you must

מְמֵנוּ מְוֹת תְּמְוּת:

not eat of it; for as soon as you eat of it, you shall die."

(יז) וּלְאָדֶם אָמַׁר פִּי־שָׁמַּעְהָּ לְקוֹל אִשְׁתֶּדְּ וַתֹּאֹכַל מִן־הָעֵׁץ אֲשֶׁר צִּוִּיתִידְ לֵאמֹר לְא תֹאכַל מִמֶּנוּ אֲרוּרֶה הְאֲדְמְהֹ בִּעֲבוּלֶּדְ בְּעִצְבוֹן הְאֹכְלֶנְה כָּל יְמֵי חַ״ִּידְ: (יח) וְקוֹץ וְדַרְדַּר תִּצְמִיחַ לֶדְ וְאָכַלְהָּ אֶת־עֵשֶׁב הַשְּׂדֶה: (יט) בְּזַעַת אַפֶּידְ תִּאֹכַל לֶּחֶם עַד שִׁוּבְדְּ אֶל־הָאֲדְמָה כִּי מִמֶּנְה לֻקְחְהְּ כִי־עָפֵר אַׁתָּה וְאֵל־עָפֵר תִּשִׁוּב:

(17) To Adam [God] said, "Because you did as your wife said and ate of the tree about which I commanded you, 'You shall not eat of it,' Cursed be the ground because of you; By hard labor shall you eat of it All the days of your life: (18) Thorns and thistles shall it sprout for you. But your food shall be the grasses of the field; (19) By the sweat of your brow Shall you get bread to eat, Until you return to the ground— For from it you were taken. For dust you are, And to dust you shall return."

(כג) וַיְשַׁלְּחֵהוּ יהוה אֱלֹהֵים מִגַּן־עֵּדֶן לַעֲבֹד אֶת־הָאֲדְמָה אֲשֶׁר לֻקַח מִשְׁם: (כד) וַיְגֶרֶשׁ אֶת־הֶאָדֶם וַיַּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם לְגַּן־עֵּדֶן אֶת־הַכְּרָבִים וְאֵת לַהַט הַחֶּרֶב הַמִּתהַפַּׁכֵת לִשִׁמִּר אֵת־דֵּרֵך עֵץ הַחַיִּים: הַמִּתִהַפָּׁכֵת לִשִׁמִּר אֵת־דֵּרֵך עֵץ הַחַיִּים:

(23) So God יהוה banished humankind from the garden of Eden, to till the humus from which it was taken: (24) it was driven out; and east of the garden of Eden were stationed the cherubim and the fiery ever-turning sword, to guard the way to the tree of life.

(א) לַכָּל זְמֶן וְעֵת לְכָל־חֵפֶץ תַּחַת הַשְּׁמְים: {ס}(ב) עַת לְלֶדֶת וְעַת לְמֻוּת עַת לְטַׁעַת וְעֵת לְעַקוֹר נְטְוּעַ: (ג) עַת לַבְּנְוֹת: (ד) עַת לִבְּכוֹת וְעֵת לִשְׁחוֹק עַת לִבְּנְוֹת: (ד) עַת לִבְּכוֹת וְעֵת לְשִׁחוֹק עַת לְבְנִים וְעֵת לְשָׁלוֹך עָת לְבַבְּנִים עַת לְחַבְּוֹק וְעֵת לְאַבֵּנִים עַת לְחַבְּוֹץ וְעֵת לְאַבֵּנִים עַת לְחַלִיך עָת לְבַבְּוֹשׁ וְעֵת לְאַבֵּנִים עַת לְחַלִּיך וְעֵת לְהַשְׁלִיך: (ז) עַת לְאַבֵּד וְעֵת לְהַשְׁלִיך: (ז) עַת לִקְלוֹעַ עַת לִשְׁלוֹם:
שֶׁת לְאֲהֹב וְעַת לִשְׁנֹא עֵת מִלְחְמֶה וְעֵת שִׁלְוֹם:

(ט) מַה־יִּתְרוֹן הֶעוֹשֶּׁה בַּאֲשֶׁר הְוּא עָמֵל: (י) רְאֵיתִי אֶת־הֵעִנְיָן אֲשֶׁר נָתַן אֱלֹהֵים לִבְנֵי הָאָדֶם לַעֲנִוֹת בְּוֹ: (יא) אֶת־הַכְּּל עָשֶׂה יָפֶה בְעִתְּוֹ גַּם אֶת־הָעֹלְם נָתַן בְּלִבָּם מִבְּיִי אֲשֶׁר לֹא־יִמְצֵא הָאָדָׁם בְּלִבָּם מִבְּיִי אֲשֶׁר לֹא־יִמְצֵא הָאָדָׁם

- (1) A season is set for everything, a time for every experience under heaven: (2) A time for being born and a time for dying, A time for planting and a time for uprooting the planted; (3) A time for slaying and a time for healing, A time for tearing down and a time for building up; (4) A time for weeping and a time for laughing, A time for wailing and a time for dancing; (5) A time for throwing stones and a time for gathering stones, A time for embracing and a time for shunning embraces; (6) A time for seeking and a time for losing, A time for keeping and a time for discarding; (7) A time for ripping and a time for sewing, A time for silence and a time for speaking; (8) A time for loving and a time for hating; A time for war and a time for peace.
- (9) What value, then, can the man of affairs get from what he earns? (10) I have observed the business that God gave man to be concerned with: (11) He brings everything to pass precisely at its time; He also puts eternity in their mind, but without man ever guessing, from first to last, all the things that God brings to pass.

אֶת־הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר־עְשְׂה הָאֱלֹהָים מַרָאשׁ וְעַד־סְוֹף: